

Sverd, kappe og bølger er hovedsymboler i skolens logo og representerer apostelen Paulus.

SVERDET er det mest typiske symbolet for Paulus i kunsten og henviser til måten han ble drept på. Som romersk borger hadde Paulus rett til å bli halshugd, mens andre, som Jesus, Peter og Andreas, ble korsfestet. Sverdet kan imidlertid også henvise til at Paulus var "Kristi stridsmann".

KAPPEN kan både henspille vandringskappens beskyttelse og symbolisere rikdom. Den dype purpur- eller karminrøde fargen var den dyreste av alle farger å lage, i motsetning til vanlig rød, blå og gul, som var enklere og lettere å lage og dermed også mer vanlig.

Kappen til Paulus representerer derfor noe ekstra og høyverdig. Kappen kan også sees i sammenheng med prestens messehake (av norrønt hakul som betyr kappe).

Formet som et telt, skulle den være symbol for at presten trådte inn i "kjærlighetens telt" når han tok på seg messedrakten.

BLØLGENE viser til de tre misjonsreisene Paulus foretok.

St. Paul skole fikk logoen laget etter en elevkonkurranse elevrådet hadde på slutten av 1970-tallet, og som en onkel av elev Emilie Moseng Tellefsen vant. Dagens utforming er av kunstner og tidligere spansk morsmålslærer ved skolen, Eduardo de Ibanez. Han bearbeidet vinnerlogoen du kan se på vinduet ved skolens hovedinngang, og utformet relieffet som henger på ytterveggen ved skolens lekeplass. Det er også han som har malt bildet "St. Paul og skolen" som henger i arenaen.

Eduardo er opptatt av fargene og hva de står for:

SØLV (omrisset) = ydmykhet, skjønnhet, ærlighet og integritet
 HVIT (bakgrunnen) = uskyld, fred og den absolutte ro
 PURPUR-/KARMINRØD (kappen) = barmhjertighet, mot, ære og seier

BLÅ (bølgene) = hederlighet, trofasthet, rettferdighet og visdom

Vi kjenner gjennom mange år vår logo i rødt, blått og gult. Etter hvert vil nok vi alle bli familiær med logofargene purpur-/karminrød, blå, hvit og sølv/grå.

Av rektor Ronny Michelsen

Forside: Benedicte 2. klasse
 St. Paul skole
 Christies gt. 16 - 5015 BERGEN

Redaksjon:
 pulteposten@stpaul.no
 www.stpaul.no

Fag - team og dannelse

Dannelse er et pedagogisk begrep som skurrer for noen og appellerer til andre. Det er et begrep som henviser til gode manerer, tenker man. De rette kulturelle interesser, som for eksempel klassisk litteratur og musikk, filosofi og visse typer idrett, og i en slik tankegang er menneske ikke noe en uten videre er, men noe en blir. Det hele er en lang dannelsesprosess, noe et menneske gjennomgår i sin oppvekst, skolegang, ja gjerne gjennom hele livet. Således er dannelse et livslangt prosjekt.

Å oppdra barn er å danne dem, å utdanne dem er også å danne dem, derved er skole og pedagogikk et grunnleggende instrument både for faglig utdanning og menneskelig dannelse. Dannelsesstenking finner vi allerede i gresk filosofi, padeiatanken, - den skulle blant annet hjelpe mennesket til å tenke demokratisk og frigjørende. Grunnlaget skulle tuftes på visse erfaringer, en viss fagkrets, dersom en skulle klare å bli et kvalifisert menneske, borger, mann og kvinne. Historisk har da spørsmålet blitt hva som er det viktige dannelsesidealet.

Hvilke fag, undervisningsmetoder, erfaringer, kunnskap og lignende skal skolen prege elevene med? Hvilke elevkompetanse trenger personen selv og samfunnet forøvrig? Nærliggende er det å

peke på sosialkompetanse og kunnskapskompetanse.

Skolens fag og begrunnelser i et dannelsesperspektiv er en pedagogisk utfordring. Det dreier seg om at dannelse er og skal være systematiserte og målrettede prosesser som ivaretar bestemte verdier og kunnskapstradisjoner. Dersom kunnskapen skal bli dannende, må den berøre elevene og helst utfordre dem.

Heldigvis har vi våre forbilder som presenteres i skolen, som vi kan utvikle oss i retning av, for eksempel Espen Askeladd, - denne undrende, åpne, positive og livsglade personen.

Danning skjer mye gjennom fagene i skolen, i møte med elever og de enkelte skolefagene, og det er ikke likegyldig hva innholdet i undervisningen da skal være eller hvordan møter mellom fag, elev og lærer skal skje. Vi har hatt en sterk fagtradisjon som kulturbærer; den lange lærertradisjonen i Norge som tilsier: "Jeg kjemper for mitt fag, min fagkrets." Tverrfaglighet og samarbeid var fjernt i læreryrket gjennom flere generasjoner.

Det er viktig å skape arenaer for refleksjon om hva dannelse er - sette i gang en undervisningsprosess eller en refleksjonsprosess. Få lærere til å snakke sammen, diskutere, samarbeide og utnytte ressursene til det beste for

elevene. Danningens vei må alle lærere være noenlunde enige om, og det bør nok være en rettferdig fordeling mellom fag, emner og tidsbruk i skolen som ikke skal gå på bekostning av det enkelte fags egenart. Hva er nyttig, og hva er danning? Hva er intensjonen med katolsk skole i denne sammenhengen? Samspillet mellom kunnskapstradisjonene i fagene og elevene er danningens utfordring.

Skolen blir ofte sett på som et instrument for å styrke konkurransevnen i samfunnet. En tyngdeforskyvning, hvor blikket blir vendt mot det effektive og nyttige. Vi trenger effektivitet for velferdens skyld, sier politikerne. Mindre vekt på solidaritet og like muligheter og selvutvikling.. Dersom man ønsker å utdype egen kompetanse, er det helt nødvendig både å reflektere over det vi faktisk gjør, på godt og vondt, og sette dette opp mot nye ting.

Skolen skal altså tilfredsstillende kunnskap og utvikling i fagenes egenart og begrunnelse, og læreplanenes intensjon og progresjon. Samtidig skal vi forberede eleven til det gode sosiale liv, en livsverdientilhørighet i en positiv katolsk ramme.

Hva skaper den beste arena til å forstå verden og leve i den? Hvilke fag og emner skal skolen tilby elevene, og på hvilke måte skal elevene få presentert emner og fag? Som enkeltfag, eller som tverrfaglige emner fra faglærere

eller lærerteam som jobber tett med hverandre, og som har få klasser og elever? Hva skaper den gode danning? Hva er vårt viktige dannelsesideal? Hvilke fag? Hvilke erfaringer? Kunnskap og emner i tverrfaglighet, eller fagene hver for seg?

Læreplanen fra 1997 la større vekt på undring, opplevelser, ansvar, prosess og kreativitet; ja, elevsynet var veldig grunnleggende. Eleven er den nysgjerrige, skapende, handlende, undrende og medansvarlige. Prosjekttekingen, gruppeprosessen, og dialogen var viktig, ved siden av produktet. Dermed måtte blant annet ungdomsskolens tradisjon med fagsplitting og faglærere reduseres betydelig.

Team skulle skape mer VI-følelse, mer felles ansvar og nærhet i arbeidsoversikt, mer samarbeid omkring klassene, mer kollegial støtte, større sammenheng i tema, flere like prinsipper og pedagogiske gjøremål var viktig endring og retning i skolen. Veiledningsfunksjonen i prosjektarbeid krevde nærhet, mindre enheter å jobbe i, større felles ansvar for lærerne.

Det kan virke som om tett samarbeid, gir dårligere muligheter for faglig samarbeid på tvers av team i en skole. Samtidig som et tettere faglig bånd krever en løsere snipp rundt teamene. I Læreplan 1997 ble det altså snakket varmt om tverrfaglige prosjekter i alle klassetrinn.

Kunnskapsløftet 2006 legger større vekt på det enkelte fag og kompetansemålene innenfor disse. Dermed virker det naturlig å strebe mot større vekt på faglig utvikling på tvers av teamene. At alle norsklærere på tvers av team og klassetrinn jobber tettere sammen. Kunnskapsløftet er altså på vei mot et sterkere fokus på fagligheten.

Det bør være et sterkere samarbeid mellom lærere som underviser i de samme fagene,

altså vri konsentrasjonen fra samarbeid til arbeid i fageksjoner, sier flere og flere pedagoger i dag.

Jeg mener danningen ikke kan skje uten elevens deltakelse i kommunikasjon med lærer og fag. Vi trenger gode miljøer for deltakelser, nærhet elev og lærer, med en forståelse for fagenes egenart, hvor vi ikke må miste tverrfaglighetens forståelse om emner.